

“en ausencia”

por Óscar Souto Rodríguez

poemario en galego
2008

soterreite viva
e xa finaron as poesías
-carentes de sentido-
polo teu amor difuso
do que xa non quedan alegrías ;

e ... se non es musa ,
nin amiga ,
nin amante....
estás morta...
e xa non existes.

amor falecido.

“ assenza “

ti.
eu.
ninguén,

residimos no ceo
na tona do mundo
desta verde escultura
na xanela dos ollos.

morremos vivindo
paseniño
asediados na loucura
dese mirar cego
dunha sinxela flor...
fermosa e pura.

nesta terra das cores
naí fachendosa
da chaira encantada
prado dos prados
-fada-

corazón do mundo
no chover das horas
desta vila namorada
que chora en orballo
un mar de bágoas.

fogar dos poetas
que navega na vida
sobre o ar e o vento
fuxindo dos tempos
coa presa dun río
i en agonía do mar!

postal de sangue
fráxil
eterna
que me engaiolas apracíbel
nesta ténue cruz silandeira
que nos achega imparábel
o verde océano lene
perfecto
verxel
edén do amor.

Terra
Verso
Morte

residimos no ceo
ardendo en latexos
no lume bendito
da fraga do tempo
que nos afasta de ti...

Chaira
Corazón
Cor

chaira que latexa ebria de cor
no corazón do mundo.

“Cuore del mondo”

neste mundo gris
(sen poesía)
sobrio e triste
póusase en min a luz
i escribo :

farto de alegría
ebrio de versos
neste abismo das horas
verba tras verba
máis alá das cores !

e nace do fin un comezo
dende a quietude
morte e vida
rota xa ...
a barreira do silencio
na dor da hipocresía.

abrázanme as dúbidas
ríndose xocosamente
neste non decir
neste calar
querendo falar
sen idioma
sen país ...
morto !

“silenzio”

sons grabados no ar
melodias do vento.

luscofusco de inverno
música de gaitas
da terra que baila
no alalá do tempo...

sons grabados no ar
melodias do vento.

aturuxo eterno
pandeiro, pandeireta
tambor e bombo
musitando lenes
con sentimento
composicións escritas

na mente
no espazo
nesta tradición ...
que nunca falece !

lembranzas de gaitero
rebasando a vida e a morte
en regueifas sinxelas
máis alá de todo !

sons grabados no ar
melodias do vento.

frauta rouca e celta
- agasallo do ceo -
que toca unha peza
- ininterrompida -
fráxil
feiticeira
neste .. verde mollado
(orballo benquerido)
choiba sen pasado
sobre o meirande prado ...
... que viron os ollos.

corcheas
sonetos
negritas ...
resistindo no inferno
sobre o vento e as nubes
máis alá dos séculos
máis alá do eterno
e máis alá de todo !

sons grabados no ar
melodias do vento.

osixeno dos foles
bicando o mar e as serras
co sentimento ...
desta terra que baila
o compás da vida
... na música dos versos.

sons grabados no ar
melodias do vento.

“suono”

cando fuxe a calor do corpo
na friaxe dunha man postrada
co último ofego
fuxe tamén a vida :
alma e verbo silenciados
nesta mágoa sublime
alén das palabras.

dor.
dor dunha tarde calquera
o carón dunha cama triste

nunha despedida calada
sen verbo,
sen lóxica.

inmensa ausencia infinita ...
durísima e incomprensíbel.

sen ti,
sen unha raíz,
sen meu amigo, sen meu avó,
sen a miña orixe na sangue e na luz
debo maxinarme a min de novo e renacer da dor
e aprender a vivir sen un pasado vivo. Buscándome outra vez
na magoa ferinte e atróz dun longo futuro de ausencias e de bágoas.

sen verbo,
sen lóxica.
... e sen ti.

“ nonno-metafora “

unha partida de strept-poker :
beizo contra beizo contra beizo
nun gorexar fausto
vicioso
nú.

nádegas perfectas
nesta textura quente.

cóxegas na pel do lombo
neste inferno de paixón
desatada.

alma e mirada :
desexo gorentoso
de ollar curioso
... que sorrí.

este quérote sen quererte
este amar sen amar
solo por un intre
intensísimo,
imposíbel,
curto...
nú.

luxuria, ... pracer amable.
ti,
ela,
aqueloutra
todas vos, i eu ...
enmarañadas na suor dunha alcoba de carne.

“poesia di fuoco”
“La mujer escoge muchas veces
al hombre que la ha de escoger a ella”.
Paul Le Fèvre, Paul Geraldty (1885 - 1954), escritor francés

bico
saraíba
xogo.

son das estrelas
en lontanía inorde
do teu mirar fogoso
- brillo feiticeiro -
nun anaco de curva do reloxo...

pido perdón o vento
ollando este ar curioso
en verso-prosa
- salaio tardío -
deste mañá amando hoxes.

musitan as cancións melódicas
sabores salgados
con notas de cores calados
no silencio das letras.

e ti ...
capricho ;
do destiño,
da vida,

desta ...
.... a miña parrafada
nun folio de luz ...
es lareira dos latexos
finita
lene
xocosa
...
...
...

... alén de tódolos mirares !!

“ capriccio “

“El talento se nutre mejor en soledad”.

Johann Wolfgang von Goethe (1749 - 1832), escritor alemán

un xardín de nubes vacilantes
xorden da noite afogada.

luz cegadora da escuridade
silandeira e amada.

concretos
precisos instantes
da vida na sorte
nesta...
dulce verdade.

morte do amor no amor
que me anda a buscar
-paseniño-
en latexos presurosos
afogados de dor.

corazón que fina
no calor da pel sen a pel
fría beizón abafante
lonxe dun día calquera
e , de súpeto ...
... lonxe de ti !

“Battito”

“El hombre más fuerte es el que mejor resiste a la soledad”.

Henrik Ibsen (1828 - 1906), dramaturgo noruego

nesta larga e dura...

-a túa ausencia-

desatáronse en min as palabras

melódicas i eternas

coma unha música imparábel

sonora

fráxil

eterna

perfecta.

a vida derretida

coma témpano de xeo

fundida co minutario

horfo de amor....

... e horfo de ti !

...

“Assenza”

“Todo el placer de los días está en sus amaneceres”.

François de Malherbe (1555 - 1628), escritor francés

nubes quedas

flotando nun océano de ar

alén das miradas

no firmamento malva

desta fronteira intanxíbel

entre auga e vento.

postal meiga. Luscofusco

na costa silandeira i eterna

-paz inesgotábel-

que envolve os poemas sinxelos

en cóxegas de brisas na face.

fríos de bágoas, de ledicia

na tarde que morre

diante de ti.

paseniña ausencia do sol ardente

que vai fuxindo pausado

alén de todos nós
nun adeus
calmo
nú.

...

“postale”

“Vivir sin raíces es vivir en el infierno”.
Peter Abrams (n. 1919), escritor sudafricano.

e ... dudan as palabras
confusas, orfas de verbo
no solpor eterno e claro
desta chaira fachendosa
a carón deste inferno...

miles de coches silbando
nun longo soño-pesadelo
na noite aquela esquecida
e triste. Prantura inmensa
alén das verbas e das horas.

amigos da tebra inorde
que me andan a chamar
a esa timba de cartas
no ar e no vento...

... soño derradeiro
onde fita o silencio:
- eterno e apacíbel -
no mar aquel ...
... dos meus versos.

“tenebre”

“Pensad que hasta para ser dichoso hay que acostumbrarse”.
André Chenier (1762 - 1794), militar y poeta francés

Un día enteiro rodeado dos teus beizos.

Unha tarde calquera nadando no mar.

Unha noite núa ... alén dos versos.

Amencer no silencio máis puro.

Un mundo enteiro axeonllado ante ti.

Todo partindo da quietude.

O sorriso dunha nena lene.

Unha folla en branco.

Un pequeno poema.

O esteiro calmo.

Ana Vanessa ... e mais eu”.

quietudine”

“no hay victoria si no se pone fin a la guerra”

Michel Eyquen de Montaigne (1533-1540), escritor francés

o tempo,
coma un río,
corre presuroso cara o mar.

...
contos dunha bellíña
o carón dunha cociña de ferro.

domingo.
un inverno calquera.
historias grises
dunha era finada
xa fai cen anos daquela.

contos dunha república.
un tempo sen reis.
comer :
un día si e dous non.

Mi Madre,
Mi Padre,
meus irmás...
... e máis eu.

estoupa a república,
o pobo e a guerra.
estoupa todo !
aquela bágoa da bellíña lémbroa ben.

campos de pampoias nun ar perfecto.
cadaleitos do este... nun cheiro a pólvora.
minas de wolfram.
morte e dor facendo o amor no palleiro.
todos morren no conto.
cen mil cabos de ano
nun requiem eterno.

un enterro por día.
todos morren no conto...
... agás a meniña ...
que é a debandita bellíña
a carón dunha cociña de ferro.

nun domingo.
e nun inverno calquera.

“Preziosa”

a vida é un casting.
unha vinganza de vinganzas.
un cúmulo de mortes e de nacementos.
un millón de amenceres.
e nada remata co luscofusco.
todo serve a todo. Un inmenso morrer
para nacer novamente.
sí. Un poeta non é o corpo ;
eu son o que escribo.
un xigante furacán de estrofas e prumas
sobre un ar violeta
no paraíso das palabras.
a vida ... é un casting !!!!

....

“Uragano”.

“ En la naturaleza humana hay generalmente más del necio que del sabio. “ * Francis Bacon (1561 - 1626), filósofo inglés.

Afogando na dor do esquecemento
achei, un día, un pequeno país.
foi ó nacer eu, inxenuo e nú,
e florecín de súpeto ebrio de letras e recordos
escabando no chan historias da terra

no altivo navegar da poesía.

...

esa metáfora complexa e sinxela :
ese dicir sen dicir dicindo !
causa do destiño
do tempo presuroso
batendo minutos paseniño.

Abrente do día na noite, o carón do luscofusco
ceibando xeadas na tona inerte da xanela
o carón deste ar xélido de ausenzas
- mar de casas baleiras -
neste morrer, neste longo río de sons insonoros
... durísimos e intragábel !

....

e ...

... afogando na dor do esquecemento
achei, un día, un pequeno país.

“ Mare di stupidità “.

“ Las diversiones son la felicidad de aquellos que no saben pensar”.

* Alexander Pope (1688 - 1765) , poeta inglés.

no agromar alto
da marea máis viva daquel outono
caeu sobre do azul no país das augas
a desazón dunha brea negra e ponzoñenta.

... para o non esquezo leense con espellos
sobre o papel aquel ... Egitserp innombrabel .

naquel silencio de bagoas internas
magoante ...
non atopa conforto o desacougo
e rompe o poeta filas ,
sen palabras ,
alistándose, coma un camicace , no exercito aquel dos feitos.

...

loita da suor nas rochas o carón dos abismos nos caborcos
a rentes da costa ferida de morte
nesa fin do mundo , Arretsif azul ennegrecido
desta ... nosa dura loita antes de comezar perdida .

...

Aixum salbando o insalbábel
como eterno símbolo de loita inesquecível .
cheiro do inferno sobre do mar :
soldados brancos no país do vento
terra humide magoada, auga i herba ,
- orballo das promesas caendo no deserto -
na loita eterna da desesperazón indescribíbel .

...

montes de esterco e brea carbónica (mal-chamados galletitas)
fican enmarañados en dor sublime
nas lombas da virxe praia violada

- ultraxe sen adxectivos -
cortándome tódolos desexos e ilusións .

nun intre, multiplico por cero o plan a, b e c ...
nunha violación-metáfora que me
cuspe veneno e carraxe
no corazón mesmo dos sesos .
estrela vermella da carraxe
sobre unha banda vertical cor mar
nun lenzo de olvidos e de algodón .

...
e malamente lembro
un tempo de horas sublimes
onde, por un intre, alzou o bó o roiseñor
e cantaron miudiño os fillos dos bardos
aquel NUNCA MÁIS que se revela :
- en regueifa xusta e inmortal -
unha e outra e outra e outra vez
dende aquela noite con sol ata o infindo ...
... e ... máis alá de nós !!!
coma única estrofa posíbel
neste non dicir de gorxas anoadas
en sabor a salitre na farinxa
coma recital mudo de prantura e lembranzas
tatarexado polos beizos do pobo do vento
e da poesía !!!
... nunca máis !!! ... , ... , ...
nunca máis !!! ... , ... , ...
nunca ... !!! , ... , ... , ...

“ Giammai !!!! ”.

“ Y la vida es uno mismo , y uno mismo son los otros “ .
Juan Carlos Onetti (1909 - 1994), escritor uruguayo.

aínda vexo aquel sol se pecho os ollos
transpasar as follas dos carballos
nese raio de ardora verde-fluorecente
rebentar a xoven flor da miña desnortada hipocresía .
e preferiría, abofé , non herdar endexamáis
esas terras da morriña ;

...
e desexo nun flashbag que o minutarario se deteña
sen lume de horas, sen plumas de bagoas
que arrasen todo duramente.

adoezo no recordo daqueles tempos antes do meu nome ,
e xente , e seres , e lares ,
e luces
que nunca maxinei que foran certos .

todo morre de contado
e non me saen estrofas definidas ...

...
... pero eu ...
... aínda vexo o sol agromando
transpasar as follas dos carballos
nese raio de ardora verde-fluorescente
aló... nun remoto monte do pasado .

“ Raggio verde “.

“ Si la virtud te falta , nada tienes ”.

* Lupercio Leonardo de Argensola (1559 - 1613), poeta español .

silenzo repentino das bagoas do ar agrisado : escampada
nunha fría noite de inverniá sobre
aquelel Oxietra nacente e tristón do onte , hoxe aceso .

...

bolboretas dos prados de Ednis
crucificadas sobre unha axenda bella
e unha rosa rosa murcha
pousada sobor dunha minúscula impresora .

extranos poemarios na papeleira do portátil .
lonxe xa os prados aqueles da ledicia
onde galopábamos desatados coma lobos
con facianas sorrintes
por arrós de costas embrañadas
na loucura , aquela
de perseguir calquera cousa
máis alá do ceo engaiolado .

lonxe xa ... de novos comezares
no esquecemento do cuco e da curuxa
alentan metas os meus versos
- coma cantos imposíbel -
e aínda siguen hoxe os nenos galoupando
por duros arrós de fume , cemento e rañaceos
- xordos , cegos i esquecidos -
mentras versan estes días tan calados
nesa sombra que aluma na nostalxia , na loucura lene
.. de buscar calquera cousa !!!

“ Ironía-metafora “.

“ Los románticos son seres que mueren de deseos de vida “.

Francisco Nieva (n . 1927), dramaturgo español .

voa un miñado a rentes do ar calmo de Saudnac .

oscuridade negrísima afogando en
pacto de lobos en presenzas silandeiras invisíbel .

lúa , mar i estrelas en misión secreta
praneando endeusados
poemas de luces e cor
o carón da imborrabél Anabac
en noite fecha nun esteiro .

...

sons inaudíbel
facéndome cóxegas na faciana
nesta ben amada Ariellet , fermosa e libertina ,
en xardíns e sombras
con ironías sublimes e perfectas .

e ti , acompañáchesme sempre con fonda presenza
neste diluirme finito sobre

a fervenza das horas no mundo
- nunha falta inmensa de cores -
e verbos do inferno corporal .

- frio último incandescente -
en ardora de dor magoante
abrasándoo todo !!!!!

“ Giardino di morte “.

“ El ave canta , aunque la rama cruja , porque conoce lo que son sus alas “. * José Santos Chocano (1875 - 1934) ,
poeta peruano .

Aùr Atsiuqnocer, Oxietra : ano dous mil oito .

...
tres sotas de bastos
camufladas nun tapete nú
xogando co destiño das almas
orfas
finados os sentidos,
morto no verso e na razón
... por Ela e por Ti

....
Mikaela lendo ontes e mañás
xoga a baraxa co ceo
na palabra núa
do porque si
inesquecibel
que sorri
a Deus,
a Ti,
si !
....

" Dea Mikaela ! "

Tecnología, moda, motor, viajes,...suscríbete a nuestros boletines para estar siempre a la última
Guapos y guapas, clips musicales y estrenos de cine.